

[Melchior]

ganske tydeligt taler på vegne om ikke af alle så i hvert fald sikkert nok af mange offentligt ansatte, siges det netop med henvisning til § 77 i grundloven:

»Når denne tvivl kan opstå, hænger det sammen med, at nok er grundlovens tale klar, men den er ikke udtømmende. Hvad grundloven ikke taler om, er den etik, som ikke mindst den offentligt ansatte må tage stilling til. Der er således hensynet til det samarbejde, den enkelte offentligt ansatte deltager i, og der er ansvaret for, at informationer, der er fremkommet f. eks. gennem et tæt samarbejde med andre offentligt ansatte eller politikere, ikke misbruges.«

Jeg synes, at finansministerens ordvalg og bladet Danske Kommuner ordvalg dækker hinanden ganske fortrinligt. Det er den etik, som aldrig kan undværes til lovens forståelse, som selvfølgelig altid kan diskuteres, men som ikke kan undværes, selv om nogle mennesker tror, at de kan unddrage sig den. Jeg føler personlig, at fremskridtspartiets ordfører i dag har unddraget sig denne nødvendige etik ved at bruge det meste af sin ordførtale til at diskutere en enkelt sag og en enkelt persons forhold. Jeg synes, det er utilstedeligt over for vedkommende. Det er også utilstedeligt over for tinget, og hvis det gik hen og blev praksis, ville tingets forhandlinger blive ganske umulige. Sådan noget har man eventuelt spurgetiden og i øvrigt udvalgene til. Jeg vil gerne henvise fremskridtspartiets ordfører til den ombudsmandsrapport, der foreligger i den pågældende sag, og hvis han har læst den, har han i dag i hvert fald kun citeret lige det, der passede ind i hans kram og ikke resten. Jeg synes overhovedet ikke, den slags ting skal citeres i denne debat, og jeg har glædet mig over, at der fra forespørgerne heller ikke har været sigtet til, at det var denne sag, vi skulle diskutere her. Tværtimod vil jeg netop citere, hvad finansministeren sagde om, at den slags sager kan man ikke tage stilling til rent abstrakt, det må være konkrete sager, men der lå givetvis ikke i finansministerens ord, at folketinget skulle forhandle i al offentlighed om konkrete personers enkelte sager, som måske indeholder et væld af andre omstændigheder, som ikke kommer denne problemstilling ved, og som ikke kan inddrages her.

Jeg vil gerne have understreget så stærkt som overhovedet gørligt, at CD aldrig nogen

sinde har deltaget i eller vil deltage i en nedrækning og generen af offentligt ansatte, det være sig som gruppe eller personer, og vort synspunkt gående ud på, at offentligt ansatte er vel tjent med den situation, der hersker på det i dag diskuterede gebet, er derfor ikke i ringeste måde tænkt som en indskrænkning med hensyn til offentligt ansattes ytringsfrihed. Også her kan jeg fuldt tilslutte mig, både hvad finansministeren og hvad hr. Camre sagde om betydningen og vigtigheden af, at offentligt ansatte har den fulde frihed for loven med de nødvendige begrænsninger, som vi alle på en eller anden måde må underkaste os. Hr. Bernhard Baunsgaard, ordføreren for forespørgerne, havde også særdeles fortrinlige citater herom.

Jeg kan også helt tilslutte mig, hvad justitsministeren siger i en samtale i interviewform i det tidligere nævnte nummer af Danske Kommuner. Justitsminister Nathalie Lind siger:

»Jeg synes, der er en tilbøjelighed til, at påstande om, at ytringsfriheden er i fare, dukker op, så snart de offentligt ansattes muligheder for at ytre sig overhovedet nævnes. Fra visse sider rejses så en principiel debat om grundlovssikrede rettigheder, politisk efterfølgelse m.v. – og der skabes i offentligheden et indtryk af, at alt ikke er, som det bør være.

Men« – siger justitsministeren videre – »kendsgerningen er, at generelt kan ingen forbyde den offentligt ansatte at udtale sig – jeg ser bort fra de ganske særlige tavsheds- og loyalitetshensyn, der kan være. – Men at dette i nogle tilfælde kan blive en belastning for et godt samarbejde er en anden sag.

Det anfægter bare ikke det fundamentale: ytringsfriheden.«

Må jeg så til sidst til hr. Bernhard Baunsgaard sige, at når han gerne vil omveksle ytringsfrihed som begreb med ytringspligt, må vi melde fra. Vi kan følges et langt stykke hen ad vejen, når der er tale om, at ytringsfriheden skal forstås elastisk og ikke mere indskrænkende end højst nødvendigt. Men der er den forskel på frihed og pligt, at en frihed har man mulighed for at undlade at benytte, medens man som regel ikke kan unddrage sig en pligt. Jeg tror og håber derfor ikke, at hr. Bernhard Baunsgaard skal få held med sig i bestræbelsen på at få det, vi vil værne om i fællesskab, nemlig ytringsfri-